

Čís. 5630.

Ustanovení § 6, čís. 4 zákona čís. 562/1919 Sb. z. a n. předpokládá nejen, že jsou dány podmínky, aby byl vyměřen úhrnný trest, nýbrž i to, že v případě později souzeném nebylo rozhodnuto o podmíněném odkladu výkonu trestu.

Při rozhodování o tom, zda může býti obžalovanému povolen podmíněný odklad výkonu trestu, klade zákon váhu jen na předchozí odsouzení vinníkovo a nikoli na sám výkon trestu. Výraz zákona (§ 2, odst. 1 cit. zák.) »již dříve odsouzen« nutno vykládati tak, že jde o odsouzení před spácháním trestného činu, který je předmětem úvahy o vylovení podmíněného odsouzení.

(Rozh. ze dne 9. června 1936, Zm IV 173/36.)

Nejvyšší soud, přezkoumaj trestní věc proti A. L. následkem zmateční stížnosti veřejného žalobce, z úřední moci zrušil z důvodu zmatečnosti podle čís. 4 § 384 tr. ř. a předposl. odst. § 518 tr. ř. rozsudek o úhrnném trestu v celém obsahu a výměru úhrnného trestu pominul; krajskému soudu v Chustu uložil, aby rozhodl podle odst. 2 § 8 zák. čís. 562/1919 Sb. z. a n., zda se odsouzený ve věcech Tk III 471/32 a Tk III 1033/32 ve zkušební době osvědčil; zmateční stížnost veřejného žalobce byla odkázána na toto rozhodnutí.

Z d ů v o d ů :

Proti rozsudku krajského soudu o výměře úhrnného trestu ohlásil veřejný žalobce zmateční stížnost podle § 518 tr. ř. do nízké výměry úhrnného trestu a podle § 8 zák. čís. 562/1919 Sb. z. a n. do výroku, že se podmíněný odklad výkonu trestu ponechává v platnosti i pro úhrnný trest.

A. L. byl odsouzen: 1. pravoplatným rozsudkem krajského soudu v Chustu ze dne 26. srpna 1932, č. Tk III 471/32, pro zločin padělání soukromé listiny podle §§ 401, 403, čís. 1 tr. z., spáchaný dne 3. února 1931, k trestu 6 měsíců žaláře podmíněně na zkušební dobu 2 roků, 2. pravoplatným rozsudkem krajského soudu v Chustu ze dne 28. března 1933, č. Tk III 1033/32, pro zločin padělání soukromé listiny podle §§ 401, 403, čís. 1 tr. z., spáchaný v březnu r. 1931, na 6 měsíců žaláře podmíněně na zkušební dobu 2 roků.

K návrhu státního zastupitelstva v Chustu ze dne 8. srpna 1935 vynesl krajský soud v Chustu dne 6. září 1935 rozsudek, kterým podle §§ 96, 99, 104 tr. z. a §§ 517 a 518 tr. ř. vyměřil obžalovanému úhrnný trest 10 měsíců žaláře, určiv zároveň novou zkušební lhůtu na 2 roky.

Jde-li o tresty, které jsou v poměru naznačeném v § 517 tr. ř., je upraveno případné nařízení výkonu trestu v § 6, odst. 4, věta 4. cit. zák. jen potud, pokud v později projednávané věci nebylo ještě pravoplatně rozhodnuto o podmíněném odkladu výkonu trestu, neboť ustanovení § 6, odst. 4 zák. čís. 562/1919 Sb. z. a n. zřejmě předpokládá ne-

jen to, že jsou tu dány podmínky, aby byl vyměřen úhrnný trest, nýbrž i to, že v případě později souzeném o podmíněném odkladu výkonu trestu nebylo rozhodnuto.

Předpoklad § 6, odst. 4 zák. čís. 562/1919 Sb. z. a n. v souzeném případě nebyl tedy dán, neboť šlo o shrnutí dvou trestů, které oba již byly pravoplatně podmíněně odloženy. Nebyly tu dány podmínky pro shrnutí těchto trestů tím méně, že u obou uložené zkušební lhůty uplynuly a v takovém případě měl soud postupovat jedině podle § 8, odst. 2 zák. čís. 562/1919 Sb. z. a n. Teprve tehdy, staly-li by se tyto tresty — vyslovením, že se vinník neosvědčil — vykonatelnými, byla by dána možnost postupu podle §§ 517, 518 tr. ř.

Když krajský soud přes to, že zákonné předpoklady pro shrnutí trestů nebyly dány, vyměřil obžalovanému úhrnný trest a rozhodoval i o podmíněném odkladu úhrnného trestu, který obžalovanému povolil, překročil tím obor své působnosti a zavinil tak zmatek podle čís. 4, § 384 tr. ř., ke kterému bylo třeba ve smyslu posl. odst. § 384 tr. ř. přihlídnouti z úřední povinnosti.

Neobstojí ani námitka veřejného žalobce, že výkon trestu třeba nařídít z důvodu § 6, čís. 1 zák. čís. 562/1919 Sb. z. a n., poněvadž ve věci Tk III 1033/32 se dodatečně objevilo, že podmíněný odklad výkonu trestu byl vyloučen ustanovením § 2 cit. zák., ježto si vinník v době vynesení rozsudku Tk III 1033/32 už odpykal trest za čin spáchaný v měsíci červenci a srpnu 1930 z pohnutek nízkých a nečestných, uložený mu rozsudkem okresního soudu v T. z 16. září 1932 ve věci T V 960/31.

Již ze znění § 2, odst. 1 zák. čís. 562/1919 Sb. z. a n. plyne, že zákon při řešení otázky, zda může být obžalovanému povolen odklad výkonu trestu, klade výlučně váhu jen na předchozí odsouzení vinníka a ne snad na sám výkon trestu, avšak výraz zákona »již dříve odsouzen« nutno interpretovati tak, že jde o odsouzení před spácháním trestného činu, který je předmětem úvahy o vyloučení podmíněného odsouzení (Zm III 525/26, Zm III 967/28, Zm IV 270/33, Zm IV 46/33). Poněvadž ve věci T V 960/31 obžalovaný nebyl odsouzen ještě před činem, který byl předmětem rozsudku Tk III 1033/32, nebyla podmínka § 2 zák. čís. 562/1919 Sb. z. a n. dána.

Ostatně vyslovil již nejvyšší soud opětně (viz rozhodnutí čís. 2679 a 2874 Sb. n. s.) z důvodů v těchto rozhodnutích blíže uvedených, na které se odkazuje, že výkon trestu podle § 6, čís. 1 zák. čís. 562/1919 Sb. z. a n. lze nařídít jen tehdy, objeví-li se překážka tam uvedená dříve, než nastaly právní účinky osvědčení v § 1, odst. 2 zák. čís. 562/1919 Sb. z. a n. uvedené, tedy do konce zkušební lhůty, tato však v souzeném případě už uplynula.

Čís. 5631.

Zavinění filmového režiséra po rozumu §§ 335, 337 tr. zák., dovolil-li, aby statista seděl u stolu umístěného v prostoru, jímž projížděl nikým neřízený parní válec a drtil překážky v cestě mu jsoucí.

(Rozh. ze dne 10. června 1936, Zm I 202/36.)